

Postrežna Tinka.

Spomladi je tudi dovolj dela. Travnik in njiva, vrt in gozd: vsi kličejo na delo. Zato pa danes pri Kosmačevih ni nikogar doma — razen stare mame pa Tilke. Vse je na delu.

Na! Pa se je dež usul. Tisti pomladanski dež, ki pride, da sam ne veš, kdaj in odkod.

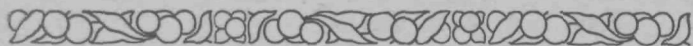
»Oh, kaj bo! Domov jih bo prignal ta dež. Vsi lačni bodo in premraženi. In vsi bodo hoteli jesti. Doma pa ni pripravljenega nič. Ni olja, ni jesiha, ni cukra, ni soli. Človek pa sam za vse!«

Tako je tarnala in stokala Kosmačeva stara mama. Malo je ponehala, pa je spet začela.

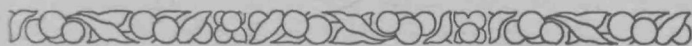
»Kdo bo pa prinesel! Tale — misliła je na Tilko — še ne more. Kam bo pa šel, otrok! Pa še v dežju! Jaz pa, oh, oh, oh! Zmešal bi se človek, toliko imaš dela. Vse je narobe, vse narobe.«

Tilka je poslušala. Pa jo je kar speklo. Da bi ona ne mogla! Res je še otrok in ne hodi v šolo. A dolgo ne bo, da bo hodila. Že jeseni! Močna je pa že dosti. Seveda, dež pa je! Malo težje bo že nosila. In pa — saj mama dobro ve — tistega Boštetovega psa se malo boji. Morebiti kar malo preveč. Tisti sitni pes! Nad vsakim človekom renči in bevška. Toliko je pa ona že velika, da je pes ne more snesti, pa vse eno... Sicer pa — lahko se Boštetove hiše ogne. Bo šla pa po cesti. Malo dalje bo, to je res; pa bo bolj varno. Tam pa ne bo Boštetovega psa.

Pa se je ponudila mami: »Mama, bom pa jaz šla.«

»Bom pa jaz šlal!«

»Kam boš revše šlo!«

»V prodajalno!«

»Po kaj! Saj ne boš znala povedati, po kaj si prišla.«

»Kar napisali boste.«

Stara mati je pomislila.

Pa je deklič res šel. Prav na dnu košare je nesla listek in denar. In lahko je šla. Košara ni bila težka. Lahko je nesla dežnik in košaro. Malo jo je težila misel na tistega sitnega Boštetovega psa. Pa ga ni bilo.

V prodajalni so ji naložili, kar je bilo treba. In še par cukrčkov so ji dali povrhu. In še nekaj! Ko je bila že na pragu, je slišala za seboj: »Ta bo pa pridna!« Jej, ji je bilo to všeč!

Šla je proti domu. A ne tako lahko. Ne zavoljo psa. Košara je bila precej težja. Parkrat je morala počivati. Pred Kalanovo in pred Golobovo hišo. Povsod so se prijazno pogovarjali ž njo, povsod so jo hvalili. Kako jo je to veselilo!

Vse je prav opravila. Tudi doma je bila stara mati zadovoljna z njo. Potem je lahko postregla pridnim delavcem, ko so prišli vsi premočeni domov.

Slastno so pojedli, kar je bilo na mizi. Tilki se je pa zdelo, da zato tako radi jedo, ker jim je ona prinesla.

